

BĂIATUL,
BARCA
și
BESTIA

Samantha M. Clark

Traducerea din limba engleză de Ana-Maria Modan

*Pentru părinții mei,
Paul și Fay Anne,
care m-au făcut să îndrăgesc poveștile,*

*și pentru soțul meu,
Jamie, care a crezut mereu
că știu să le spun.*

*Un țipăt. O suflare. Apoi, liniște.
Frânturi de lumină peste adâncimi de
întuneric.*

*Băiatul era mic. Atât de mic.
Târât de valuri, purtat de curent,
de colo până colo până ce marea
l-a adus la mal.*

*Aș fi putut prezice cum se va sfârși
povestea lui.*

*Frica distruge vieți. Consumă suflete.
Iar când frica este obstacolul,
există un singur final.*

*Va trebui să-l colectez curând.
Am privit și am așteptat.*

NAȘTEREA

PRIMA DATĂ I S-A MIȘCAT FALCA, ÎNAINTE ȘI înapoi, ca un balansoar. Dinții i s-au frecat unul de altul, scoțând firele de nisip dintre ei.

„Ah!”

Gura băiatului s-a boțit.

A încercat să deschidă ochii, dar lumina i-a închis la loc.

Îi era frig, spatele îi era ud. Și-a îndoit degetele și a fost surprins că ele s-au supus. Și-a mișcat degetele de la picioare și ele l-au ascultat. A ridicat mâinile și și-a pipăit corpul. Două picioare, piept, cap și nas.

Exact așa cum ar trebui să fie.

S-a ridicat în cot și l-a lovit greața. S-a întors pe o parte și a încercat să vomite, dar n-a putut.

Nu mă simt bine. Gândul a izvorât din mintea sa încețoșată.

Băiatul a încercat să se ridice, dar un fior de durere i-a străbătut brațul.

„Au!”

L-a retras, privind-l nedumerit printre pleoape. Nu era lovit. Nu avea nici tăieturi, vânătăi, sau julturi. A încercat din nou, dar durerea a mușcat iar, înfigându-i-se în mușchi.

„Au!”

Probabil că rana e în interior, dar cum? *Mai bine nu mai apăs pe ea.*

Îl durea și capul – un zvâcnet dureros într-o parte. A căutat cu degetele rana, dar a găsit doar cârlionți.

Străduindu-se să se ridice în genunchi, băiatul și-a deschis ochii cu forța, cercetând împrejurimile printre degete.

Era pe o plajă cu nisip auriu, care se întindea la marginea unui ocean albastru, nesfârșit. Valuri curioase se furișau spre el, apoi se retrăgeau imediat. În dreapta lui, plaja era acoperită de copaci atât de mari, că atârnav deasupra apei. Acei copaci se pierdeau în tufișurile din spatele lui, apoi alți copaci și alte tufișuri – un zid verde, atât de dens, că nu putea vedea prin el, săpând în nisip și întinzându-se de-a lungul țărmului, în zare, în stânga băiatului.

Asta era tot. Atât putea să vadă.

Băiatul și-a lăsat mâinile jos, căci lumina nu îi mai săgeta ochii.

Unde sunt?

Întrebarea i-a răsunat în cap și a fost urmată de o alta.

Cum am ajuns aici?

Și-a privit corpul. Purta un șort bleumarin și un tricou galben, cu imprimeu. Nimic altceva. Nici măcar încălțări. A tras de marginea tricoului, ca să îl poată privi mai bine. Chiar și invers, putea citi cuvintele: *ÎN VIAȚA REALĂ SUNT UN PIRAT*. Cuvântul „pirat” era curbat în jurul unui desen cu un craniu și două oase încrucișate.

Craniu și două oase încrucișate?

Cea mai importantă întrebare dintre toate îi țipa în minte.

Cine sunt?

Băiatul s-a străduit să se ridice. Se legăna, dar a rămas pe picioare.

Tocmai s-a născut? Nu, nu ar purta șort și tricou dacă tocmai s-ar fi născut. Nu ar ști nici măcar ce înseamnă șort și tricou, sau plaja, sau copacii, sau oceanul.

A privit pustietatea din jur. Fără vapoare sau bărci. Doar valuri încununate cu spumă albă. Și nisipul era curat. Nicio urmă de pași care să arate pe unde a venit.

„Hei!”

Băiatul a tresărit la sunetul propriei voci. Era înaltă și dogită, ca a unei broaște micuțe. A tușit și firicele de nisip i-au zgâriat gâtul. Și-a băgat degetele în gură și a încercat să le scoată, dar nu a găsit nimic. Nici limba nu l-a ajutat prea mult.

„Hei!”, a strigat, puțin mai tare ca prima dată.

De data asta, vocea îi era înaltă, dar de o răgușeală arzătoare, de parcă cuvintele ar fi fost date pe răzătoare deasupra nisipului.

Niciun răspuns. Valurile s-au întins spre el și apoi s-au retras. Frunzele copacilor torceau în briza ușoară.

Băiatul a strâns din dinți. Nu putea să fie singur. Nu *complet* singur. Trebuie să fie cineva pe-aproape, cineva care să îl poată auzi.

Și-a îndesat picioarele și și-a îndoit genunchii, ancorându-se în nisip, și a țipat din toți rărunchii:

„HEEEEEEEIIIIII!”

O explozie s-a auzit din inima copacilor. Un urlet a ajuns până la el, în timp ce fiecare frunză

și ramură a erupt. Peste acest sunet era ciripitul ascuțit a mii de păsări, supărate că liniștea le-a fost întreruptă. S-au ridicat din vârfulurile copacilor – atât de multe, încât au schimbat culoarea cerului. Dându-i târcoale, țipând furioase și înfricoșate.

Băiatul și-a apărat capul cu mâinile. Era înspăimântat.

Păsările au fâlfâit și mai tare din aripi. Oasele le trosneau cu fiecare bătaie. Penele li s-au ascuțit ca niște cuțite. Ciocurile li s-au mărit, pocnind: *poc, poc, poc*. Zgomotul a devenit asurzitor pe măsură ce păsările se răspândeau, acoperind soarele.

Băiatul a fugit.

Dar nu era niciun loc în care să se ascundă.

S-a târât pe nisip, departe de păsări. Dar pământul îi tremura sub picioare. Vârfuri negre de piatră i se iveau în cale, aproape străpungându-l.

Gâfâind, s-a întors, dar păsările încă roiau pe cer. Băiatul a fugit la Zidul Verde. Era întunecat și înfricoșător, dar poate era o ascunzătoare bună. Însă când s-a apropiat, ramuri s-au încolăcit și încheștat, venind către el. Un *fâșșșșșșș* puternic s-a auzit dintre frunze.

Băiatul a țipat, apoi a fugit cât de repede a putut. A fugit până a ajuns la degetele curioase

ale valurilor ce se întindeau spre el. Apa a părut calmă înainte, dar, acum, valurile lacome îi loveau gleznele.

Voiau ca el să intre.

Voiau să îl scufunde.

Voiau să îl tragă

în adâncuri...

Băiatul a fugit spre mijlocul plajei, locul unde se născuse. S-a ghemuit cât de tare a putut și a închis ochii. Totul devenise înspăimântător. Totul devenise rău. Cum era posibil?

„A fost odată...”, a șoptit. „A fost odată ca niciodată un băiat care stătea ascuns.”

A așteptat ca păsările sau stâncile sau copacii sau apa să atace. A așteptat să fie rănit.

Dar nu s-a întâmplat nimic. După un timp, inima nu i-a mai bătut atât de tare și vuietul din jur s-a mai liniștit. Băiatul a deschis un ochi. Păsările s-au micșorat la loc și s-au întors dincolo de Zidul Verde. Copacii se unduiau în adierea brizei, cu crengile îndreptate spre cer. Nisipul se întindea pe coastă, ca o fundă albă, fină ca mătasea. Iar valurile oceanului dansau până la orizont.

Liniștea s-a așternut din nou.

Brățele tremurânde i-au căzut pe lângă corp.

Nu știa cine este sau unde este, dar știa că nu e
în siguranță pe această plajă.

Și nu avea unde să meargă.